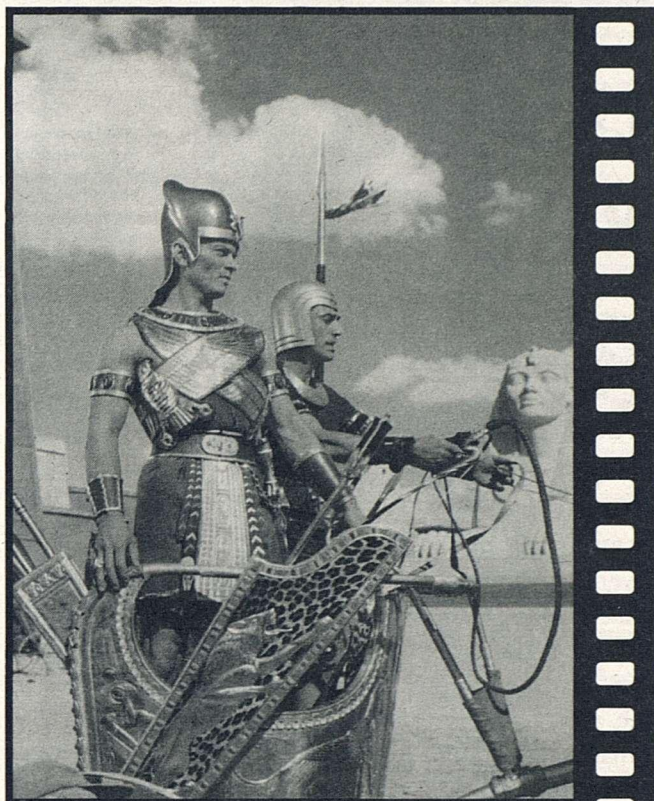

CINE DE VERANO

Fa com aquell qui diu just dos dies que el que va ser *cine de verano* del meu vescomtat ha desaparegut. Aviat serà transformat en banc, en qualche altra institució benèfica o bé en els habituals blocs de pisos, que han anat desfigurant l'harmonia arquitectònica de la meva terra natal. Ha romàs anys i anys, mig derruït, ple de males herbes, en un estat de decadència gens ni mica atractiva (almanco a l'alçada de la meva sensibilitat nobiliària, educada, com se sap, sota l'ombra protectora de Lampedusa i De Robertis), sense que els meus convilatans hagin fet res per restaurar-lo o bé retornar-lo als temps més nobles. Víctima, una més, de la sistemàtica destrucció de qualsevol dels signes que varen suportar la memòria dels meus.

No es pot dir en propietat que l'arribàs a conèixer, només puc recordar vagament que, als pocs anys de néixer, els meus pares m'hi varen dur a veure *Els deu manaments* i varen haver de sortir a penes començada la pel·lícula a causa dels meus plors inhumans. Pus mai, per culpa meva, varen tornar a posar els peus dins cap altre cine. Però me n'han arribat noves i sé la importància que va tenir en l'educació sentimental del vescomtat. A més no vull deixar de consignar l'enorme respecte, estrany enmig d'unes gents d'escassa educació, envers tot el ritual que comportava l'espectacle, des de la col·locació de la pantalla, al silenci ambiental, tan diferent de les actituds que es donen dins els cines d'ara, convertits en restaurants *light* o en centres privilegiats de comunicació, gràcies als telèfons inalàmbrics.

Va ser gràcies a les sessions nocturnes del *cine de verano* que es varen posar en marxa tota una sèrie de pautes morals, de comportament, de relació personal, que, d'una altra forma, potser no haguessin estat possibles. ¿D'on, si no, haurien pogut els més vells del lloc adquirir la seva cultura cinematogràfica? Aquelles velles pel·lícules crepusculars varen donar lloc a tota una mitologia que va arribar a calar dins la sensibilitat popular. He sentit, per exemple, llargues discussions sobre la manera de caminar de Gary Cooper, sobre les robustes feminitats d'Ava o de Rita, sobre la manera de col·locar-se el cigarret de Boggy. El cine de verano era una de les poques excuses que tenien les gents de poder somiar un món diferent. Era possible veure aparèixer a la pantalla dones exhuberants, que mai seria possible aconseguir, o galants a la manera de Clark Gable que no demanarien la mà a cap de les

FOTOGRAMA DE *ELS DEU MANAMENTS* DE CECIL B. DE MILLE

HUMPHREY BOGART

mosses del poble. N'hi havia que no es resistien a la gran mentida i s'entossudien a fer del somni, realitat, i era quan, tot just començades a sentir-se les cornetes del setè de cavalleria, agafava furtivament la mà de l'al·lota que no el deixava dormir per les nits.

Quan acabava l'estiu i les primers pluges arribaven, sabien que es tancava un cicle importants de la seva vida.

Crec que eren uns temps millors.

VESCOMTE DE ROBINES